

Erdal Çakır

Rabbin Rahmetinde Dinlenmek

Hamdlerimizin ve övgülerimizin hepsi Hazreti Allah'adır. Selamlarımızın en güzeli, bize, ölmeden önce ölmeyi öğreten şerefli Peygamberimiz Muhammed Mustafa içindir.

Ömür, Allah'tan Allah'a bir koşudur. Kişiye özgü İlahi tecellilerin vadesi dolduğunda bu koşunun da vadesi dolmuştur. Mü'min, sılasına vasil olmanın sevinci ve huzuruyla Rabbinin rahmet kollarına bırakır kendini mezarında. Ne güzel bir kavuşmadır bu. Ne büyük bir rahatlamadır. Hoş geldin kulum der Rabbi ona, sılay-ı rahîmine hoş geldin. Rahman ve Rahîm olan benim. Sen, beni bildin de geldin. Sana selam olsun. Ne getirdin dünyandan bana diye sorar Yüce Mevlâ. Kul, hiçbir şey sana gizli değildir Ya Rabbi der, sana imanımı, sana ihlasımı, sana kulluğumu getirdim. Yüceler yücesi Mevlâ meleklerine emreder: Kuluma ihsanlarımı arzedin, kulumu ona va'dettiğim cennetimde gezdirin, kulumu peygamberlerime ve dostlarıma arz edin.

Efendimiz Muhammed Mustafa'nın mübarek çehresinde güller açmaktadır. Efendimiz, mübarek kollarını açıp bir mü'mine daha kavuşmanın keyfi ve kıvançıyla yeni geleni sarıp sarmalamaktadır. Efendimiz, dünyanın tozu toprağından mü'min kişinin üzerinde ne kalmışsa, mübarek elleriyle silkelemektedir. Efendimizin mübarek çehresinden hüznün ve endişe yapraklarından bir yaprak daha düşmektedir.

Akif Emre,

Sevgili ağabeyim, imanına hem bu dünyada hem ahirette bütün kalbimle şahadet ettiğim ve edeceğim can dostum. Dünya halinden şüphemiz olmadı ki, ahiretinden şüphemiz olsun. Rabbimizin sana olan ihsanlarından bir haber uçuruver. Gönlümüz açılınsın, şevkimiz artsın, imanımız ziyadelsin. Rüyamızda, hülyamızda, uyurluğumuzda, uyanıklığımızda nasıl istersen, zamanın her anında, mekanın bütün köşelerinde; nasıl istersen, kavlince, yolunca, yordamınca bir haber uçuruver.

Rabbe rihletinde neler yaşadın. Azrail aleyhisselam neler anlattı yolda sana. O güzeller güzeli büyük Melek, bir mü'mini kucaklarken neler hissetmekte, bu hislerini nasıl ifade etmekte. Göz göze geldiğin o ilk anda, sana Rabbimizin emrini tebliğ ederken yüzündeki tebessümden bir lahza da olsa haber ver.

Ya Efendimizle o ilk karşılaşman... Bu beni çok heyecanlandırıyor sevgili ağabey. O anı düşündüğümde elim ayağım birbirine karışıyor. Hanginiz önce selamün aleyküm dediniz. Seni kucakladığında neler hissettin. Nasıl bir duygu bu. Dünyaya ilişkin ne varsa hepsini unuttun o anda değil mi. Allah'a yemin ederim ki, sanki yanınızdaymışçasına yaşıyorum buluşmanızı. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Sen ne güzel bir adammışsın Akif Emre, insan ölüm karşısında heyecanlanır mı. Ama bak, senin ölümünü düşünmek bile heyecanlandırıyor beni.

Şimdi dönüp de bana, ahvaliniz nasıldır, dünyanızdan ne haber deme sakın. Bildiğin şeyler der, geçiştiririm. Bir de gönül koyarım, beni alaya mı alıyorsun diye.

Peki benim, yolculuğundan evvelki hallerinden bahsetmeme gerek var mı. Yani dünyaya dair ahvalinden, yaşanmış ortak anlardan, neler yaptığından, müktesebatından, duruşundan, ardında bıraktıklarından... Korkarım, bırak dedi-koduyu der, başıma kakarsın.

Ama bir şey var ki, hatırlatmadan geçemeyeceğim: Öğrendiğime göre seninle ilgili bu yazı ve diğer yazıların yer alacağı 'Dergi'nin bu sayısı, doksan dokuzuncu sayıysamış. Tefavuk, takdir, kader vs. ne dersek diyelim, Dergi'nin Akif Emre Özel Sayısı'nın doksan dokuz tekabüliyetiyle Allah'ın güzel isimlerinin sayısı arasındaki aynılık, nasıl bir tecelli ve nasıl bir İlahi cilvedir.

Aziz Dostum, Sevgili Ağabeyim,

Cenab-ı Zülcelal'in esma-ı hüsnasının her biriyle imanına, adamlığına, sadakatine ve dostluğuna hüsn-ü şahadet ederiz.

Bizi unutma. Geldiğimizde karşılayanlar arasında olasın.

Başta Resûlullah Efendimiz olmak üzere bütün büyüklerimize ve dostlara selam.

Hamdlerimizin ve övgülerimizin hepsi Hazreti Allah'adır.